

Arrest

nr. 263 195 van 28 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Canadese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2021 per bode tegen ontvangstbewijs aan de griffie heeft bezorgd om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 oktober 2021 houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2021 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 23 oktober 2021 toe op de luchthaven van Zaventem (BRU) vanuit Beiroet (BEY).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 23 oktober 2021 een beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 23.10.2021 om 11:30 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationale Luchthaven, werd door ondergetekende, B.(...) K.(...), Inspecteur de heer:

naam N.(...) voornaam M.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Canada wonende te [....]

houder van het document paspoort nummer (...)

afgegeven te Gatineau op : (...)

afkomstig uit Beiroet met vlucht ME215 van middle East Airlines, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(B) Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(D) Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart woonachtig te zijn in Canada maar sinds een jaar met zijn gezin in Libanon te verblijven. Hij verklaart nu naar België te reizen om hier een vriend te bezoeken. Hij heeft echter geen uitnodiging van deze persoon. Bovendien is hij ook niet in het bezit van een hotelreservatie.

Betrokkene heeft tevens geen verklaring voor zijn ticket Brussel – Parijs – Montreal, hoewel hij eerder verklaarde enkel België als reisdoel te hebben.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

Uitnodiging, hotelreservatie.

(...).

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“In casu is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Bijgevolg is aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan.”

2.2.2. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat zijn verwijdering imminent is omdat hij wordt vastgehouden en een vordering tot schorsing via de gewone procedure te laat zou komen.

2.2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert 23 oktober 2021 in het transitcentrum Caricole wordt vastgehouden. Zijn terugdrijving werd voorzien op 3 november 2021. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat een klassieke vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring niet effectief zouden zijn.

2.2.4. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“De bestreden beslissing verklaart dat verzoeker wordt teruggedreven en hem de toegang tot het grondgebied wordt ontzegd omdat hij niet in het bezit zou zijn van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden zouden staven :

‘(...)’

(zie pp. 1 van de bestreden beslissing).

C. Grieven

1. Er dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen deugdelijk zijn.

2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

In onderhavig geval heeft de bestreden beslissing zich manifest vergist nu in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt verzoeker wel degelijk beschikt over de documenten die het doel van zijn voorgenomen verblijf en verblijfsomstandigheden staven. Verzoeker beschikt immers over een geldig paspoort om naar België te reizen, beschikt over een retourticket naar Montreal, beschikt over een verblijf bij een vriend in België en over voldoende financiële middelen.

Verzoeker beschikt heeft zijn reis dus minutieus en legaal voorbereid en beschikt over alle documenten die van toepassing zijn onder artikel 3,3° van de Vreemdelingenwet. Hij beschikt immers over een duidelijke uitnodiging van zijn in Antwerpen wonende vriend die dit heeft bevestigd. De uitnodiging en het verblijf blijken ook andermaal uit het mondeling en schriftelijk telefoonverkeer.

Bovendien bezit verzoeker voldoende middelen om zijn reis te bekostigen. Ten eerste is zijn transport van zijn reis reeds volledig gefinancierd. Bovendien bezit hij voldoende cash geld om zijn verblijf te bekostigen en over een betaalkaart.

Wat betreft het retourbiljet kan het verzoeker niet kwalijk worden genomen dat hij via Parijs zal vliegen of daar nog enige korte wandeling zou maken. Ook op dit vlak faalt de motivering van de bestreden beslissing.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit alles niet deugdelijk onderzocht of is er minstens volledig voorbij aan gegaan. Met andere woorden, de overheid heeft de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid, zonder natrekking van alle gegevens betreffende het administratief dossier van verzoeker en alle daarin vervat dienstige stukken. Ze heeft de bestreden beslissing getroffen zonder correcte feitenbevinding en zonder belangenafweging en heeft een manifeste beoordelingsfout gemaakt. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

3. Uit bovenstaande beschouwingen volgt dat indien België verzoeker teruggedrijft en de toegang tot het grondgebied ontzegt, zij artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, schendt.”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een bewijs toe van zijn betaalmogelijkheden, een bevestiging van zijn uitnodiging en telefoonverkeer (Verzoekschrift, bijlagen 3-5).

2.3.2. Het verbod van willekeur vereist dat de redenen voor de beslissing uit de beslissing of uit het dossier blijken (cf. RvS 10 mei 1984, nr. 24.330).

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.3.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”.

2.3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 oktober 2021 te Zaventem toekwam vanuit Beiroet (Libanon) met een Canadees paspoort. Verzoeker zou op 15 november 2021 via Parijs naar Montréal afreizen. Verzoeker werd bij zijn binnenkomst geïnterpelleerd door de grensinspectie betreffende de binnenkomstvoorwaarden. Blijkens het administratief verslag van de grensinspectie van 23 oktober 2021 werden volgende vaststellingen gedaan:

“6. Interpellatie passagier(s)

(...)

REISMOTIEF

Vandaag wenst hij zijn vriend in ons land te bezoeken

HOTELRESERVATIE

Hij is niet in het bezit van een hotelreservatie

(...)

7. Vaststellingen en info :

(...)

Voornoemd persoon wenst zijn vriend A.(...) E.(...) E.(...) K.(...) (°(...)) in ons land te bezoeken. Hij heeft van deze persoon echter geen uitnodiging.

*Alhoewel betrokkene enkel in ons land zou verblijven, vertrekt hij naar Canada via Parijs. Hij kan dit niet verklaren.
(...)"*

De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door op grond van zijn vaststellingen vraagtekens te plaatsen bij het precieze doel van verzoekers reis en de omstandigheden waarin hij gedurende 3 weken op het Belgische grondgebied zou verblijven.

2.3.8. Verzoeker poneert in zijn middel in wezen dat hij wel degelijk beschikt over documenten die het doel van zijn verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, met name een geldig paspoort, een retourticket naar Montréal, de uitnodiging van zijn vriend en voldoende financiële middelen. Volgens verzoeker heeft de Dienst Vreemdelingenzaken dit alles niet deugdelijk onderzocht.

2.3.9. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de gegevens die hij thans als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt, ter beoordeling aan de gemachtigde van de staatssecretaris had voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt dit alvast niet. Met betrekking tot de foto van de Canadese bankkaart merkt de Raad op dat de solvabiliteit van verzoeker in de beslissing nergens in twijfel wordt getrokken. De uitnodigingsbrief van A. E. E. K., die als bijlage bij het verzoekschrift wordt gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 4) dateert van 25 oktober 2021, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee onmogelijk rekening kon houden. Tenslotte kan uit de screenshots van conversaties in een mobiele app de inhoud van die boodschappen en de hoedanigheid van de verzenders en ontvangers van de boodschappen niet worden achterhaald (Verzoekschrift, bijlage 5). Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij deze conversaties aan de grensinspectie had voorgelegd.

2.3.10. Artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, gecombineerd met artikel 3, derde lid van de vreemdelingenwet, dat specifiek gaat over het geval van de weigering van toegang aan een vreemdeling, sluit niet uit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van geldige inreisdocumenten, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110 745). Er kan dus niet worden gesteld dat verzoeker louter op basis van zijn paspoort het recht zou hebben om zonder meer toegang te krijgen tot het Belgisch grondgebied. In geval van twijfel kan worden verlangd dat de vreemdeling het doel en de omstandigheden van zijn verblijf verrechtvaardigt (cf. Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, *Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 364/1, p. 12).

Er mag dus redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij bij zijn aankomst op 23 oktober 2021 te Zaventem duidelijk de verblijfsduur, de verblijfsomstandigheden en zijn terugreis kon schetsen en dit desgevallend met stukken kon staven. Verzoeker is hier kennelijk niet in geslaagd.

2.3.11. Er werd geen schending van artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door hem de toegang tot het grondgebied te weigeren. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er is geen sprake van willekeur.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

"Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voor verzoeker ligt erin dat hij op legale wijze naar België is gereisd, over een verblijf bij een vriend beschikt, over een retourbiljet beschikt, over voldoende financiële middelen beschikt om zijn reis en verblijf te bekostigen, plannen heeft inzake toerisme en bezoek. Ieder redelijk denkend mens ziet in dat verzoeker, onder huidige omstandigheden een moeilijk ernstig nadeel dreigt te ondergaan indien hem de toegang tot het grondgebied wordt ontzegd. Verzoeker zou immers het doel van zijn reis waarvoor hij op legale wijze is gereisd niet kunnen verderzetten hetgeen evenzeer een morele schade vertegenwoordigt.

Verzoeker zou eveneens financiële schade lijden, hij bekostigde immers reeds het transport van zijn reis. Bovendien kan verzoeker niet het slachtoffer zijn van een manifeste beoordelingsfout van de Dienst Vreemdelingenzaken die erin bestaat aan verzoeker die legaal de Schengenzone is binnengekomen, de toegang tot het Belgisch grondgebied te weigeren en terug te drijven."

2.4.2. Aangezien er geen ernstig middel werd aangevoerd is er *in casu* geen sprake van een evident nadeel. Bijgevolg dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

2.4.3. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker bij de bespreking van het nadeel de argumenten uit zijn enig middel herneemt, maar dat hieruit geen nadeel kan worden gepuurd. Het morele nadeel waarvan verzoeker gewag maakt, wordt niet verder gespecificeerd. De financiële schade die verzoeker lijdt omdat hij het transport reeds bekostigde, is in wezen een louter pecuniair nadeel, dat in beginsel ook niet moeilijk te herstellen is (*cf.* RvS 2 september 2010, nr. 207.170).

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

F. TAMBORIJN